

10. Tradice křesťanské modlitby (KKC, čl. 2650-2654.)

Tradice modlitby = předávání zkušeností s modlitbou.
Tradice modlitby navazuje na zkušenosti předků
a současně je otevřená pro aktuální situaci, pro nové
podněty.

Modlitba se nemůže omezovat pouze na spontánnost:
myšlenek, pocitů, nápadů ...
Je třeba ji uchopit také vůlí.

V takové modlitbě objevujeme své osobní poslání
na zemi.

Taková modlitba nás vede ke konání dobra.

Takoví modlitba vede ke konkrétní lásce v životě.

Skrze takovou modlitbu se učíme podobat Ježíši
– nejenom v modlitbě, ale také v tom, jak žil.

V každém z nás se skrývá touha po modlitbě.

Musíme ovšem chtít, musíme se rozhodnout a skutečně
jednat.

Nestačí čekat, až se modlitba spontánně objeví v mém
srdci, až ucítím chuť modlit se právě teď, kdy mám
na modlitbu náhodou čas.

Musím chtít a bojovat o čas, kdy se budu skutečně
modlit.

Musím se jí učit a trpělivě se v ní cvičit.

Člověk modlitby
se modlí denně, pravidelně,
jeho tvář je prozářená
jeho život je prozářený
všude kam vkročí, vnáší pokoj, radost, smíření,
pohlazení; Boží přítomnost a požehnání.

Do tradice modlitby nás uvádí
Lidé modlitby,
Duch Svatý,
Církev.

Místo pro vlastní poznámky: